SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6	15. MARTS 1928	77. AARGANG

JESUS KRISTUS ER JEHOVAH.

(Efter Præs. *James E. Talmages* Bog »Jesus the Christ«.)

Skriften fortæller os, at Jesus Kristus var og er Gud, Skaberen; den Gud, der aabenbarede sig selv til Adam, Enok og alle de gamle Patriarker og Profeter ned til Noah; Abrahams, Isaks og Jakobs Gud; Israels Gud som et forenet Folk; Efraim Riges og Judas Riges Gud efter Adskillelsen af den hebræiske Nation; den Gud, der tilkendegav sig selv til alle Profeterne fra Moses til Malakias. — Med andre Ord: den Gud, der forekommer i det gamle Testamentes Optegnelser, er Jesus Kristus, Jehovah, den evige.

Skriften vidner, at der er tre Personer i Guddommen: 1) Gud, den evige Fader, 2) hans Søn Jesus Kristus, 3) den Helligaand. Disse tre udgør den hellige Treenighed, bestaaende af tre forskellige Personer i fysisk Henseende, men som tilsammen udgør det præsiderende Raad i Himlen. I det mindste to af disse forekommer som medvirkende i Ledelsen af Skabelsesværket. At der var flere end én til Stede ved Skabelsen, fremgaar tydeligt af følgende: »Og Gud sagde: Lader *os* gøre

et Menneske i *vort* Billede og efter *vor* Lignelse« (1. Moseb. 1: 26). Ligeledes efter Adams Fald: »Og Gud Herren sagde: Se, Adam er bleven som en af *os* til at kende godt og ondt« (1. Moseb. 3: 22).

Faderen udførte sit Skabelsesværk gennem Sønnen, der saaledes er den Person, gennem hvilken alle Faderens Bud og Befalinger blev iværksatte, hvilket ogsaa Apostelen Johannes bærer Vidne om: »I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud, Dette var i Begyndelsen hos Gud. Alle Ting er blevne til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er« (Joh. Ev. 1: 1—3. Læs ogsaa fra 4—15 Vers). Der er mange andre Skriftsteder, der vidner om Frelserens Del i Skabelsens Værk (Heb. 1: 1—2; Kol. 1: 16—17; 1. Joh. 1: 1).

Guddommeligheden af Jesus Kristus er antydet i de særskilte Navne, der blev givet ham gennem guddommelig Autoritet. Efter menneskelig Dømmekraft lægges der maaske ikke større Vægt paa Navne; men i Guds Navneliste er hver eneste Navn en Titel paa Magt og Stilling. Der er Tilfælde, hvor Børn har været givet et Navn, før de var fødte paa Jorden, Jesus og Johannes den Døber, der sendtes for at berede Herren Vejen. Andre Personer har faaet deres Navne forandret efter deres Fødsel paa Jorden, fordi det Navn, de havde, ikke betegnede deres specielle Kald paa Jorden (Abram til Abraham; Jakob til Israel; Simon til Peter o. s. v.).

Jesus er det personlige Navn for Frelseren og er af græsk Oprindelse. Det hebræiske Navn af samme Betydning er *Yehoshua* eller *Yeshua;* eller, som vi siger, *Josva.* I Virkeligheden betyder Navnet »Jehovas Hjælp« eller »Frelser«. Endskønt Navnet er lige saa almindeligt, som Navne vi bruger i vort daglige Liv, saa er det dog et guddommeligt Navn. Saaledes sagde Englen til Josef, Marias Trolovede: »Og du skal kalde hans Navn *Jesus;* thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder« (Matt. 1: 21). — *Kristus* er en hellig Titel og intet almindeligt Navn. Det er af græsk Oprindelse, og mener det

samme som det hebræiske *Messias,* der udtydes »den Salvede«. Andre Navne er givet Frelseren, saasom »Immanuei« Forløseren, Enbaarne Søn, Herre, Guds Søn, Menneskets Søn o. s. v. Vi ser, at disse Navne var kendte før hans Fødsel paa Jorden. De var aabenbarede til Profeterne, der kom før hans Tid.

Jehovah er det engelske Ord for det hebræiske Navn *Yahveh,* der mener »den selv-eksisterende« eller »den evige«. Dette Navn gives i Almindelighed som »Herren« i det gamle Testamente. Det hebræiske Ord *Ehyeh,* der mener »Jeg er«, er beslægtet i Mening og Oprindelse med Benævnelsen *Yahveh* eller *Jehovah.* Heri ligger den fulde Betydning af Navnet, ved hvilket Herren aabenbarede sig selv til Moses ved den brændende Tornebusk, da han kaldte ham til at føre Israels Børn ud af Ægyptens Trældom. Ved denne Lejlighed spurgte Moses, hvem han skulde fortælle Israels Børn, der havde sendt ham. Svaret lød: »Jeg er den, som jeg er; saa skal du sige til Israels Børn: »Jeg er« har sendt mig til eder« 2. Moseb. 3: 14). Ligelede, da Moses var i Ægypten, aabenbarede Herren sig for ham og sagde, at »han var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, der var kendt som Gud, den Almægtige, men mit Navn er »Herren« (2. Moseb. 6: 2—3). Meningen af disse to Tilkendegivelser er denne, at Navnet *Jehovah* eller »*Jeg er*« mener det samme, og at Jøderne, for at undgaa at nævne dette Navn, hvilket betragtedes som en Gudsbespottelse (3. Moseb. 24: 16), kaldte deres Gud for »Herren« eller *Adonai* (det hebræiske Navn for Herren). »*Jeg er*« eller *Jehovah* er en Titel og betegner en Tilværelse uden Begyndelse eller Ende og er beslægtet med andre Titler af samme Natur, saasom *Alpha* og *Omega,* den første og den sidste.

Da Kristus ved en vis Lejlighed blev antastet af Jøderne, der ansaa deres Slægtskabsforhold til Abraham for guddommeligt, sagde han til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, før Abraham var, er jeg« (skulde være »*Jeg er*«. Saaledes i den engelske Oversættelse: »Before Abraham was, I

am«. I nyere danske Oversættelser er denne Form ikke fulgt. Ph. J.). Dette Skriftsted mener saaledes: »For Abraham var »*Jeg er*« eller, naar vi ved, at »*Jeg er*« mener *Jehovah:* »For Abraham var jeg *Jehovah*«. Evangelisten Johannes identificerer Kristus med *Adonai* eller Herren, hvis Røst talte gennem Profeterne Esaias og Zacharias (sammenlign Joh. 12: 40—41 med Esaias 6: 8—11; og Joh. 19: 37 med Zach. 12: 10).

Navnet *Elohim er* ofte brugt i den græske Skrift af det gamle Testamente, endskønt det ikke forekommer i vore Oversættelser; men det betegner et Flertal af højere Magter. Det er et Udtryk for absolut Ophøjelse og Magt. *Elohim*, som forstaaet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er ensbetydende med og Navnetitlen paa Gud, den evige Fader, hvis førstefødte i Aanden er *Jehovah*, den enbaarne i Kødet, Jesus Kristus.

Jesus af Nazareeth, der i al Højtidelighed vidnede til Jøderne selv, at han var »*Jeg er*« eller »*Jehovah*«, og som var Gud, for Abraham levede paa Jorden, er den samme Person, der gentagne Gange er bleven erklæret Abrahams, Isaks og Jakobs Gud; den Gud, der ledte Israels Børn ud af Ægyptens Trældom til Frihed i det forjættede Land — den eneste Gud kendt ved direkte eller personlige Aabenbarelser til det hebræiske Folks Profeter. Skriftstederne, der er citeret her, viser os tydeligt, at Kristus var Gud, for han paatog sig et kødeligt Legeme. I Forudtilværelsen var der en stor Forskel paa Faderen og Sønnen, idet Faderen allerede var i Besiddelse af et fuldkomment og herliggjort Legeme af Kød og Ben, medens Sønnen kun havde et aandeligt Legeme. Gennem Fødsel her paa Jorden, Døden og den derpaa følgende Opstandelse er Jesus Kristus i Dag et Væsen i Lighed med Faderen.

Gud, den evige Fader, har kun vist eller aabenbaret sig for Menneskene ganske faa Gange, og da kun som Regel for at stadfæste Guddommeligheden af Jesus Kristus. Sønnen er den aktive Udøver af Faderens Hensigter med Hensyn til Skabelsesværket, og igennem hele Skabelsesværket forekommer Faderen kun som den ledende, hvis Raad bliver søgt. Til

Adam, Enok, Noah, Abraham og Moses aabenbarede Faderen sig selv. Da Kristus blev dobt af Johannes den Dober i Jordans Flod, hortes en Rost fra Himlen: »Dette er min Son, den elskelige, i hvem jeg har Velbehag« (Matt. 3: 17, Mark. 1: 11, Lukas 3: 2). Og da han blev forklaret paa Bjerget, hortes Herrens Rost af Peter, Jakob og Johannes (Matt. 17: 5; Lukas 9: 35), og da Kristus i den kvalfulde Time i Gethsemane Have bad: »Fader, herliggør dit Navn. Da kom der en Rost fra Himlen: Baade har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggore det« (Joh. 12: 28). Fra den Tid hortes Faderens Rost, ifolge Skriften, ikke iblandt Mennesker paa Jorden indtil i Foraaret 1820, da baade Faderen og Sønnen aabenbarede sig for Profeten Joseph Smith, hvor Faderen sagde: »Denne er min Son, den elskelige, hør ham«.

Disse Tilfælde er de eneste nedskrevne, hvor den evige Fader har aabenbaret sig selv. Gud, Skaberen, Israels Jehovah, Frelseren og Forløseren af alle Nationer, Tungemaal og Folk, er den samme, og han er Jesus Kristus.

TALE AF ÆLDSTE JOHN M. KNIGHT.

Præsident over de Vestlige Staters Mission.

Mine Brodre og Søstre! Jeg mangler passende Ord for at kunne udtrykke mine inderste Folelser over for denne store Forsamling; thi jeg har været gennemtrængt af de gribende Vidnesbyrd, der har været baaret af Kirkens præsiderende Autoriteter.

Jeg er meget taknemmelig for det Privilegium, jeg nyder, at gore Tjeneste i Missionsmarken. Denne Tjeneste har givet mig en storre Glæde end noget andet i mit Liv. Jeg glæder mig ligeledes over den Begunstigelse at overvære disse halvaarlige Konferencemøder og sammen med eder at nyde af den gode Aand, der hersker i disse Møder og derved blive styrket i vor Tro.

Vi læser jævnlig i de offentlige Blade, at der er over halv-

treds Millioner Mennesker i de Forenede Stater, som har Forbindelse med de forskellige Kirkesamfund, og der er mellem halvtreds og treds Millioner, som er uden Forbindelse med nogen kirkelig Organisation. Man ser heraf, at der er et forbavsende stort Antal Mennesker i Verden, som kun har en personlig Religion.

Jeg finder i mit Samvær med Folk, som ikke er identisk med noget religiøst Samfund, en Del, som er meget religiøse, mange af dem tænker dybt over religiøse Spørgsmaal, og det er fra disse, at Majoriteten af vore omvendte i de vestlige Stater kommer.

For kort Tid siden spurgte jeg en fremragende Gejstlig i Staten Colorado, hvilke hans største Problemer var. Han svarede mig, at de tre største Ejendommeligheder i Kirkelivet i vore Dage er: *vor indre Ubetydelighed, Usikkerheden i vor Stilling og vor nationale, borgerlige og religiøse Tilfredshed.* Vi har Selskabelighed i Stedet for Sakramenter, forudbestemte Taler i Stedet for Taler om frelsende Principper. Jeg forsikrede ham, at vi var ikke saaledes stillet og lagde Eftertryk paa den Virkelighed, at vi var ikke usikre i vor Stilling med Hensyn til Kirkens grundlæggende Lærdomme. Vort Budskab til Verden er, at Gud i det nittende Aarhundrede har talet til Jordens Indbyggere og gengivet Evangeliet. Vi har fornyet det Løfte, som vi igennem Tiderne har hørt af Mesterens Mund, at dersom Menneskene vilde tjene ham, holde hans Befalinger og vise Lydighed til Evangeliets frelsende Ordinancer, saa skal de kende, om Lærdommene er af Gud, eller om vi taler af os selv.

For faa Dage siden spurgte jeg en Dame, hvorfor hun ikke var forbunden med nogen af Verdens forskellige Kirker, hvortil hun svarede: »Det er fordi, jeg ved mine Undersøgelser af de forskellige Religionssystemer har funden saa mange teologiske Selvmodsigelser.« Jeg indbød hende til at gøre en grundig Undersøgelse af de Sidste Dages Helliges Lærdomme og forsikrede hende, at hun ikke hos dem vilde finde nogen

teologisk Selvmodsigelse; men at hun derimod vilde finde, at Kirken er bygget paa en solid Grundvold, nemlig paa Jesus Kristus vor Herre og paa Apostles og Profeters Grundvold, og Verdens Frelser er Hovedhjørnestenen, og dersom hun vilde adlyde Guds Befalinger og de grundlæggende Lærdomme, lært af Kirken, vilde hun finde Fred for sin Sjæl. Hun har senere forsikret mig, efter at hun blev indlemmet i Kirken, at i de faa Maaneder, hun havde tilhørt denne, havde hun nydt større Glæde end i hele hendes Liv tilforn.

Der er kun én Maade, hvorved vi kan blive overbevist om Sandheden, og det er ved den Helligaands Kraft, hvilken er lovet ethvert Individ, som adlyder Mesterens Evangelium.

Vor Forkyndelse til Menneskene er, at de maa kende Kristus for at kunne adlyde Evangeliet, og at de formedelst den Helligaands Gave maa blive forsikret om hans Tilstedeværelse og Virkningerne af hans Forsoning. Han erklærede til sine Disciple, at al Magt var given ham i Himmelen og paa Jorden, og befalede dem at gaa ud og lære Folk om Omvendelse og døbe dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og lære dem alle de Ting, han har befalet.

Han indbød Mænd og Kvinder hvor som helst at komme til ham og tage hans Aag paa dem, thi han sagde: »Mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let.«

Vi paastaar, at den Kirke, vi repræsenterer ude i Verden, er Jesu Kristi Kirke. Han organiserede den, den er hans, og de, der er til Stede her i Dag, er de Redskaber, hvormed vor himmelske Fader kundgør de herlige evangeliske Sandheder til Jordens Nationer. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til eder, mine Brødre og Søstre, at jeg véd, at hvad vi forkynder, er Sandhed, at Gud lever, at Jesus Kristus hans Søn er Verdens Frelser, og at Joseph Smith var og er en Profet af den levende Gud, og at disse, der har været forbunden med ham, har været Guds Mænd og vor himmelske Faders Mundstykke til sine Børn.

Der er undertiden hentydet til, at vore yngre Generationer

vilde fornægte Troen. Dette bringer til min Erindring, at der i de vestlige Staters Mission findes i det minste een, der har været bekendt med Profeten Joseph Smith i Nauvoo. I den lille By, hvor han bor, overværede jeg et Møde og lyttede til hans Vidnesbyrd. Jeg lyttede ogsaa til hans Sons Vidnesbyrd, til hans Sønnesøns og hans Sønnesønssøns Vidnesbyrd. Der var fire Slægtled, og ethvert af dem vidnede, at de vidste, Joseph Smith var en Guds Profet. Den gamle Mand, som havde været et Øje- og Ørenvidne om den Kraft, der hvilede paa det nittende Aarhundredes Profet, var ikke mere sikker i sit Vidnesbyrd end den yngste Mand, som bar sit Vidnesbyrd, hvorfor? fordi denne havde modtaget Vidnesbyrdet af den Helligaand.

Maa Gud hjælpe os til at paaskønne vor Ansvarlighed med at tjene Kristi Sag, saa Verden ikke har nogen Undskyldning paa Dommens Dag, er min Bon i Jesu Kristi Navn, Amen.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Den 17. Marts 1842 kaldte Profeten Josef Smith en Del Kvinder sammen i Navuoo og raadede dem til at danne en Kvindeforening, der skulde have til Formaal at udføre Arbejde i velgørende Øjemed. Foreningen blev stiftet, og den fik skænket af Josef Smith et Hus, et Stykke Jord og Del Penge. Senere efter Josef Smiths Død blev der ved Brigham Youngs Hjælp i Salt Lake City i 1855 oprettet en Del Foreninger paa forskellige Steder, over hvilke Str. Eliza R. Snow og Zina D. Huntington Young var kaldet til at præsidere.

Fra den Tid af er den Kvindelige Hjælpeforening vokset, til den i Dag omfatter en Organisation, hvis Grene strækker sig til mange Dele af Verden. Dens nuværende Præsidentskab er Str. Clarissa S. Williams, Præsident, Jennie B. Knight, første, og Louise Y. Robison anden Raadgiver. Den har sit

Hovedsæde i Salt Lake City, Utah. Der findes i den Kvindelige Hjælpeforening et Medlemstal af ca. 60.000, ca. 10.000 Funktionærer, delte over ca. 1500 forskellige Organisationer. Foreningen bruger ca. 400.000 Kroner aarligt til Velgørenhed. Under Verdenskrigen overdrog den 200.000 bushels (1 bushel er ca. 1 Skæppe) Hvede til de Forenede Stater, som Regeringen kunde bruge til Afhjælpning af Nøden i Europa.

Foruden at udføre dette praktiske Arbejde for at hjælpe deres Medmennesker stedt i Nød, udfører den ogsaa et stort Arbejde paa mange andre Omraader. Programmet for de ugentlige Møder omfatter religiøst, literært og socialt Arbejde. Medlemmerne vil paa disse Ugemøder faa Anledning til at udvikle og diskutere Spørgsmaal paa disse Omraader under saglig og dygtig Ledelse, saaledes at de er bedre i Stand til at tage Del i det store Arbejde — at højne deres Medmenneskers Idealer og give dem den Hjælp og Bistand, der saa haardt tiltrænges i mange ulykkeligt stillede Hjem. Dens Hovedformaal er at hjælpe — ikke alene ved at indsamle Midler og med disse hjælpe Samfundets ulykkelige — men ogsaa ved Kærlighed og Forstaaelse søge gennem deres Arbejde at højne Menneskehedens Idealer.

Dette store og opofrende Arbejde udføres af Tusinder af Kvinder indenfor Kirkens Rammer, der er Hustruer og Mødre, men som til Trods for dette kan finde Tid nok til at udføre dette store og prisværdige Arbejde frivilligt og uden andet Vederlag end den Glæde og Tilfredshed, de har af deres Arbejde.

Og nu paa dens 86-aarige Stiftelsesdag, den 17. Marts, er det at ønske, at Herren vil vedblive at velsigne denne Forening i dens menneskekærlige Arbejde, der har været af saa stor Betydning og Støtte for Kirken i de svundne Aar, baade her i denne Mission og over den ganske Verden. *Ph. J.*

FESTLIG SAMMENKOMST.

Mandag den 20. Februar Kl. 6 (Fastelavns Mandag) havde »Den kvindelige Hjælpeforening« i Kobenhavn inviteret Soskende og Venner til en lille festlig Sammenkomst med Smørrebrød, Chokolade og Kager. Efter at være samlet i den lille Sal, begav man sig ved halvsyv Tiden op i den store Sal, hvor to lange Borde var dækket med bugnende Fade af lækkert Smørrebrød. Man blev hurtig placeret, og efter at Præsidentinde for »Den kvindelige Hjælpeforening«, Kirsten Knudsen, havde budt de Tilstedeværende velkommen, blev Bordet velsignet af Missionspræsident Joseph L. Petersen, hvorefter man hurtig fandt Vej til Fadenes delikate Indhold.

Derefter serveredes Chokolade og Kager.

Imidlertid var Sangkorets Ledere og Medlemmer ankommen, og et fyldigt Program tog sin Begyndelse, hvoraf vi nævner: Forskellige Korsange. Humoristisk Oplæsning af Johan Breum sen. Et Par muntre Visesangersker af en lidt ældre Type gav hver for sig en Prøve paa denne ikke helt lette Kunstart, den første udført af Kirsten Knudsen, den anden af Ida Rasmussen, assisteret af Enock Andersen. Den beromte Trio (Valborg Andersen, Mary Petersen og Emmy Andersen) sang et af deres kendte Numre. En Deklamation af Anny Krebs, som tillige sammen med Agnete Olsen udforte den kendte lille Spog om Trine og Hans Pandekage. Som Slut paa den vokale Del af Programmet fortalte Sangkorets Leder, Valdemar Jakobsen, muntre Anekdoter, og Koret sang et Slutningsnummer. Derefter blev Sangkoret inviteret til at tage Plads om et af Bordene, hvor Bjerge af Smørrebrod forsvandt som Dug for Solen.

Som en velkommen Finale arriverede 3 Lagkager og 2 Fromager, hvoraf de 3 første var skænket af en Velynder og gjorde formidabel Lykke.

Her sluttedes af med en Tak til »Den kvindelige Hjælpeforening« for den behagelige Aften af Sangkorets Præsident

Jens P. Hansen, og man gik hjem i Bevidstheden om at have tilbragt nogle behagelige Timer i hinandens Selskab og i Haabet om en snarlig Gentagelse.

Vi ønsker ligeledes her at bringe en Tak til Indbyderne, Giverne og alle de Assisterende, ikke mindst til den Kreds af Søstre, som paatog sig det store Arbejde med at skære disse Bjerge af Smørrebrød, Kogning af Chokolade, Servering o. s. v.

105 Personer havde kvitteret for Indbydelsen med deres Nærværelse.

Th. Bregentoft.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 79.)

DEN FORENEDE ORDEN.

Menneskenes indbyrdes Slægtskabsforhold og Læren om Broderskabet er intet Steds bedre belyst end gennem det Princip, der ligger til Grundlag for den forenede Orden. Dette Samfundssystem betegner uden Tvivl Broderkærlighedens og Menneskelighedens Højdepunkt.

Hensigten. Under den forenede Ordens Regimente tages der tilbørlig Hensyn til det Faktum, at Menneskene hver for sig er i Besiddelse af forskellige Talenter, og de følgeligvis er vidt forskellige, hvad deres Attraa, Higen og Stræben angaar. Hensigten er derfor, at enhver især i fuldt Maal skal have Anledning til individuel Udvikling; med andre Ord, faa Lejlighed til paa bedste Maade at udnytte Menneskets medfødte Gaver. Den forenede Orden bestemmer iøvrigt, at alle dens Medlemmer erholder en ligelig Andel af det materielle Udbytte af hele Foreningens samlede Aktiviteter. Eftersom et Samfunds Fornødenheder alene tilvejebringes ved Arbejde, hvoraf noget maaske indbringer mere og noget maaske mindre materiel Vinding, saa er Hensigten med den forenede Orden denne, at dersom en Mand efter bedste Evne arbejder alle Arbejdsdage

i Livet, er han berettiget til som Vederlag at erholde en ligelig Andel i Foreningens materielle Udbytte uden Hensyn til, hvad han er beskæftiget med, eller hvilket Arbejde han er sat til at udfore.

Fattigdom er en Umulighed under dette Arbejdssystem. Medlemmerne af den forenede Orden kan alle blive rigelig forsynet med alle Livets væsentlige Fornødenheder. Saadanne hojlig begavede eller talentfulde Medlemmmer, der paa Grund af en bedre Uddannelse udforer det mest indbringende Arbejde, modtager — lig enhver anden — det nodvendige til Livets Ophold. Men desuden opnaar de selvfolgelig paa samme Tid en hojere Udvikling og kommer derved i Besiddelse af en tilsvarende Grad af Tilfredshed som Løn for det storre, maaske nyttigere Arbejde, de udforer.

Eftersom alle Medlemmer rigelig forsynes med Livets materielle Fornodenheder, kan der ikke eksistere nogen gyldig Grund, hvorfor de ikke skulde fordele Foreningens samlede Fortjeneste ligeligt.

Den forenede Orden antyder en sluttet Kreds eller Organisation af Mænd og Kvinder, der i Forening arbejder tilsammen for individuel saa vel som gensidig Udvikling. I Teori i hvert Fald synes dette at lose de mange indviklede Opgaver, især de okonomiske, som volder Menneskene saa stort Besvær.

Historisk. Den forenede Orden er intet nyt Begreb. Den har været til fra Verdens tidligste Dage. Paa den Tid, da Enok, den syvende Patriark, levede, sattes den forenede Orden i praktisk Udovelse og med det heldigste Udfald. Da Kirken blev organiseret af Kristus, var der mange, som virkede i den forenede Orden. Det er ligeledes meget muligt, at dette System er blevet anordnet og udovet af Menneskene i andre Tidsaldre, endskont ingen Optegnelser desangaaende hidindtil er kommen Efterverdenen i Hænde.

Endelig i denne »Tidernes Fyldes store Husholdning« blev den forenede Orden aabenbaret for Profeten Joseph Smith. Ved forskellige Lejligheder er der af Kirkens Medlemmer bleven gjort Forsog paa at overholde samme, og hvor som helst

den er bleven udøvet paa den rette Maade, har den tilsyneladende medført gode Resultater. Men menneskelig Egennyttighed har som Regel været Aarsag til, at man har maattet ophøre dermed.

Den forenede Orden er et Livssystem, der fordrer den fuldstændigste Forstaaelse af Evangeliets Sandheder og det klareste Begreb i Universet. For at kunne leve denne faa Menneskene overvinde deres Egenkærlighed og modtage Livets forskellige Tilskikkelser og Goder efter deres virkelige Værd. Enok og hans Folk erhvervede sig en saadan Grad af Uegennytte, at de var i Stand til at efterleve den forenede Orden fuldkomment og blev tilsidst borttagne fra Jorden uden at smage Døden. Det ser ud til, at den forenede Orden ligger udenfor den nulevende Slægts Rækkevidde, men vi nærmer os dette System, efterhaanden som vi kommer Fuldkommenhedens Maal nærmere.

Andelsdrift. Den forenede Orden er bleven ophævet i Kirken som en Medlemsbetingelse, men Aanden deraf gør sig vedvarende gældende. De, som i Virkeligheden er oprigtige Medlemmer af Kirken, vil uvilkaarligt antage den forenede Ordens Princip. Den finder for nærværende Udtryk i Andelsforetagender, under hvilke mange slutter sig sammen om et Foretagende paa en saadan Maade, at ingen enkelt Person kontrollerer det hele, men at alle Interessenterne har en Stemme i dets Affærer og Anliggender og endvidere, at Foretagendets Udbytte bliver mere eller mindre ligelig fordelt mellem Aktieselskabets Medlemmer.

Som en naturlig Konsekvens er Andelsdrift i de sidste Dage af Kirken bleven støttet og tilraadet, og i Regelen har Andelsforetagender haft et saare heldigt Udfald. Da Kirkens Medlemmer nedsatte sig i Utah, vilde det ligefrem have været Pionererne en Umulighed at udføre alt det Arbejde, der laa foran dem, dersom de ikke havde forenet deres Kræfter i Andelsdrift. Den Aand, der besjæler den sande Kirke som et Hele, er, at ethvert Medlem af samme skal have en fuldstændig Anledning til personlig Udvikling i enhver Henseende.

Andelsdriften er bygget paa et korrekt Princip; derfor hylder Kirken dens Anvendelse under passende Omstændigheder.

Tiende. En organiseret Kirke maa nødvendigvis have Midler til sin Raadighed til materiel Understøttelse: Bygninger, egnede til Brug for Gudstjeneste, skal opføres; Templer skal bygges; Uddannelse maa der drages Omsorg for; de Fattige maa forsørges o. s. v. Alle disse materielle Fornødenheder udgør en Del af Kirkens store, aandelige Mission.

Til Kirkens Understøttelse og til Hjælp for Fattige og Trængende, som er ude af Stand til at ernære sig selv, er der i Kirken oprettet et Tiendefond. Dette kan betragtes som en Forberedelse for Udøvelsen af det mere fuldkomne Princip, den forenede Orden, der en Gang i Fremtiden vil blive almindelig anvendt.

Tiendefondet vedligeholdes ved, at Kirkens Medlemmer erlægger en Tiendedel af deres Nettoindtægter som en frivillig Gave til Kirken. De Penge — eller andre Midler — der paa denne Maade skænkes som Indskud til Tiendefondet, stilles til Biskoppernes Raadighed og bliver gennem dem udbetalt eller uddelt under Ledelse af det øverste Præsidentskab i Forening med det præsiderende Biskopsraad og andre kirkelige Embedsmænd ifølge Aabenbaringen angaaende Tiendeloven.

Tiendeforordningen er et ældgammelt System, der ofte er omtalt i forrige Tiders Historie. Dette System, eller Tiendeloven, foruretter ingen; thi under denne Anordning betaler enhver til eller indskyder sin Andel i Fondet i Forhold til sin Fortjeneste eller sine Indtægter. Den, der i Oprigtighed adlyder Tiendeloven eller Loven, der henhører til den forenede Orden, føler sig rigelig velsignet og belonnet for saadan Opofrelse.

Frivillige Gaver. Kirkens Medlemmer kan, foruden at betale deres Tiende, tillige yde andre frivillige Gaver til Kirken i specielle saavel som almindelige Øjemed, saasom for at hjælpe Fattige eller Trængende i Ens umiddelbare Nærhed; eller saadanne, der lider under en eller anden Hjemsøgelse, eller for Opførelsen af Forsamlingshuse o. s. v.

Til alles Gavn. Alle disse Fremgansmaader ved Indsamlingen af materielle Midler til Kirkens Underhold viser simpelthen det underliggende og inderlige Ønske hos alle dem, som forstaar Evangeliet, om at virke for det fælles Gode. Ikke den enkeltes Velfærd, men hvad der gavner og hjælper alle, er den højeste Attraa hos dem, der forstaar og elsker Evangeliet.

ARBEJDET FOR DE DØDE.

Læren om Menneskenes Broderskab, den forenede Orden og Fællesdriften samt de dermed forbundne Principper viser Nødvendigheden af at opofre sig selv for det almindelige bedste. Den overvældende Attraa, der gør sig gældende blandt Kirkens Medlemmer for at være andre behjælpelige i at udføre noget godt for hele det menneskelige Broderskab, kommer maaske bedst til Syne ved Udførelsen af stedfortrædende Arbejde for de Døde.

Alle, som vil, maa frelses. Tempelarbejdet hviler paa det Princip, der tilhører den oprindelige »store Plan«, nemlig, at alle, som vil, maa frelses, eller i hvert Fald, at Anledning til Frelse maa gives enhver. Dette Princip omfatter følgende herlige Begreb med Hensyn til Frelse, nemlig, at saadanne, som her i Livet ikke har annammet Evangeliet eller underkastet sig dets Ordinancer, ikke derfor nødvendigvis er forhindret fra at blive Medlem af Kirken eller nægtet Adgang til de Velsignelser, der kan opnaas ved at annamme Sandheden. For saadanne afdøde Personer maa altsaa stedfortrædende Arbejde udføres i alle Evangeliets væsentlige Ordinancer.

Stedfortrædende Gerning er intet nyt Begreb; thi ved Anvendelsen af en eller anden Formalitet er saadant Arbejde bleven udført fra Slægtens tidligste Dage. Selv i det almindelige, daglige Liv. Nu for Tiden tillades det En at udføre officielt Arbejde i en andens Sted, saafremt man først erholder en gyldig Fuldmagt. Jesu Kristi Gerning var ubetinget stedfortrædende; thi han sonede for Adams Synd.

(Fortsættes.)

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE
for April 1928.

Nadververs:

Dette Vand og Brod betegner
Hans Lidelser for Synd,
Af det vi nyder og bevidner
Vi Ham hukomme vil.

Korlektie:

4. Vi tror, at Evangeliets første Principper og Ordinancer er: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.
5. Vi tror, at en Mand, for at være berettiget til at prædike og forrette dets Ordinancer, maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndiget af Gud.

Den 4de og 5te Trosartikel.

Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. (Ap. G. 2: 38.)

Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. (Mark. 1: 4.)

INDHOLD:

Jesus Christus er Jehovah	81	Den kvindelige Hjælpeforening	88
Tale af Ældste John M. Knight	85	Festlig Sammenkomst	90
		Fornuftmæssig Teologi	91

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E Bording.